Napsal uživatel Tomáš Zeno Václavík
Úterý, 05 Březen 2002 01:00

I když byl v letošním kalendáři 14. únor dnem všedním, někteří milenci jej využili k oslavě neexistujícího svátku Svatého Valentýna. Pavel Dobeš v tento den pokřtil v Ostravě svou prozatím poslední desku nazvanou K svátku, a to způsobem vskutku neopakovatelným.

Nehodí se v tomto případě psát o koncertu, jelikož na pódiu se v podstatě odehrál veřejný jam-session. A to se vším, co k němu patří. Cituji Pavla Dobeše: "Pamatuji si, že jsem měl na jevišti několik záchvatů radosti. Například z toho, že se nám podařilo zahrát dobře pár písniček, přestože nebyly nazkoušené. Naopak, odpolední pokusy na zvukové zkoušce nasvědčovaly tomu, že jsme schopni zapamatovat si jakýsi řád písně maximálně do poloviny. Ten koncert byl vlastně nevyhlášený jam session. U některých písniček jsme si říkali akordy teprve na jevišti. No a jak jinak? Já jsem celou druhou půlku neměl čas odejít z jeviště dozadu a tam se s někým domlouvat. Takže jsme spolu komunikovali přímo před lidmi."

S kým se to Pavel na pódiu bavil? Pozvání přijali mnozí z těch, kteří se na vzniku desky podíleli. Autor textů Pepa Streichl přišel zahrát na foukačku (rozuměj foukací harmoniku), Josef Pak (představený toho večera publiku jako Joe After) si donesl kromě baskytary také kontrabas, nechyběl Tomáš Kotrba, pravidelný spoluhráč Pavla Dobeše v posledních pěti letech, ani Miloš Dvořáček, který si tuto roli užíval na konci osmdesátých a v počátku devadesátých let minulého století. Jako zjevení působil na mnoho diváků Radek Pastrňák, frontman a kytarista žánrově nezařaditelné ostravské skupiny Buty.

V první polovině se postupně hosté představili samostatně svými vlastními kousky, po zrušené přestávce následovaly kolektivně předvedené písně z křtěného alba, a samozřejmě samotný křest. Tradiční šampaňské bouchl Radek Pastrňák a popřál desce mnoho nakupujících, aby mohla dobře splnit svůj účel. To Pepa Streichl komentoval výrokem: "Deska musí mít úspěch, bo já mám vážně hlad!" (vysv.: "bo"=protože)

Lidé v sále se rozdělili na dvě skupiny. Tu početnější, která se skvěle bavila (možná skoro tak dobře jako umělci na pódiu), a tu druhou, která přišla proto, aby slyšela Zásnuby, Jarmilu, Hrušku, a jejíž členové v této nové roli "svého" Dobeše nepoznávali, nechápali, a ani pochopit nechtěli. Část druhé skupiny proto nevydržela celou dobu a předčasně odchvátala pryč (čímž se paradoxně připravila o přidávané Jumbo Jet).

Ale lidé, kteří na nezvyklou a nečekanou proměnu Pavla Dobeše přistoupili, nemuseli ničeho

litovat. Možnost vidět klasický recitál tohoto hradeckého písničkáře se jim naskytne ještě mnohokrát. Ale jam v Ostravě měl onen punc neopakovatelnosti, ten, který převážná většina folkových představení tak zoufale postrádá. Navíc byla předznamenána možnost další společné spolupráce mezi Pavlem Dobešem, Tomášem Kotrbou a Milošem Dvořáčkem, což je jistě potěšující zpráva.

Reportáž zakončím dalším citátem hlavní postavy večera. V zákulisí jsem se zamýšlel nad tím, proč se tato akce udála zrovna v Ostravě, před ne zcela zaplněným sálem, když kupříkladu v Praze by si jistě podobným způsobem provedený křest našel o mnoho více příznivců. Na to jsem dostal od Pavla odpověď: "Všechno má své místo a svůj čas. Ostrava není Praha a Praha není Ostrava. Deska K svátku vznikla v Ostravě, tečka."

P.S. (Děkuji Pavlu Dobešovi za to, že mou reportáž psanou z hlediště obohatil svými postřehy z jeviště a učinil ji tak objektivnější.)